

El canvi de divises

Pere Calders

És emocionant començar cada jornada amb la lectura dels diaris. Jo no podria pas prescindir-ne...

El dia 15 de juny hi havia una notícia trasbalsadora, amb títol en negretes i un retrat del president dels EUA. El títol deia: «El dòlar s'enfonsa per un "infart" de Reagan». Totes les borses europees van obrir les seves sessions amb gran alarma. La Casa Blanca hi va córrer de seguida, amb un desmentiment categòric: el portaveu presidencial, senyor Larry Speakes, va dir als periodistes (que esperaven noves, plens d'ansia), que «tant el president com el seu gos *Lucky* han anat, com de costum al seu despatx, a l'hora habitual».

Quin descans! El dòlar va reprendre els sentits i el món recobrà la seva relativa calma. Però, d'altra

banda, vet aquí que estrenàvem una altra angúnia. Es veu que el gos *Lucky* és important, ens caldrà des d'ara tenir-lo en observació. De moment, sembla que compleix els seus horaris puntualment, ens diuen que es troba bé. Confiem en l'eficàcia dels veterinaris nord-americans i hem de donar per fet que en deu tenir un de capçalera, altament qualificat i funcionari de la Casa Blanca. Sobretot, que no badi, perquè ningú no pot preveure què passaria en el cas hipotètic que *Lucky* emmalaltís de borm (allò que en castellà se'n diu *moquillo*), una desgràcia que ha passat a una infinitat de gosos. I no parlem de la ràbia, perquè això sí que seria catastròfic, ja que s'encomana i l'amo de *Lucky* és més aviat excitable i només li faltaria això. Qui sap si l'empenyeria a prémer botons vermells que ens poden liquidar a tots.

El portaveu de la Casa Blanca es va sentir cridat a reforçar l'optimisme oficial, i digué que Reagan «tenia bon color, animat, ple de vigor i de virilitat, robust i fort, festiu i amb una gana immillorable.» Una mena d'heroi de pel·lícula, un paper que Reagan fa amb més èxit a les seves velleses que no pas durant la seva joventut.

La notícia continuava fins a completar una columna del diari, i ens recordava que Reagan va visitar Baltimore amb motiu de la festa de la bandera. Remarcava que el president té setanta-quatre anys i una salut de ferro. Afegia que només pateix de sordesa i que l'any passat l'hi fou extirpat un pòlip del conducte anal. Ah! I feia referència a l'atemptat que va sofrir el març de l'any 1981, i a la bala que li fou extreta d'un pulmó. O sigui no res, detalls destinats a convèncer-nos que tenim líder mundial per temps. Tot plegat, amb l'ajut del maquillatge i del somriure prescriptiu, obligatori i permanent que forma part de la més alta magistratura nord-americana, ens convida a creure que el dòlar compta amb el suport d'un padrí excepcional.

A mi, que entre les moltes coses que no entenc hi ha els mecanismes del sistema monetari internacional, la cosa m'ha deixat més perplex del que ja ho estava. No em puc treure del cap el gos *Lucky*. ¿què passarà si un dia arriba tard a marcar targeta a la Casa Blanca? Ja sé que són maneres de dir i que *Lucky* té moltes influències. Però em fa pensar, una activitat que no és mai sobrer, encara que a vegades resulti incòmoda.